

Ἑλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ
Ἀριθμ. φύλλου 15 15 Ἰουνίου 1999

«Οὐκ ἐρίσει οὐδέ κραυγάσει...».

Εναρμονισμένη ἀπόλυτα μέ τό προφητικό ἄγγελμα ἡ παρουσία τοῦ σαρκωμένου Λόγου στή γῆ μας. Ἡ, ἀκριβέστερα, θεόπνευστη καί δυναμική ἡ προφητική ἐξαγγελία, ἔδωσε μέ ἀκρίβεια τό στίγμα τῆς ἡρεμῆς καί εἰρηνικοῦ καί ἐλεύθερης ἀπό τά δημοκοπικά πλέγματα προσφοράς τῆς θείας Διδαχῆς καί τῆς θείας Ἀγάπης στήν πλανεμένη ἀνθρωπότητα.

Ἀπό τήν ἐποχή τοῦ προφήτη Ἡσαΐα ἴσαμε τά χρόνια τῆς ἐπιφάνειας τοῦ Λυτρωτῆ μας καί ἴσαμε τή νεώτερη ἱστορική φάσι, ἡ πλατεία καί ἡ ἀγορά ἦταν οἱ τόποι τῶν δημόσιων ἐμφανίσεων, τῶν περίτεχνων ρητορικῶν λόγων, τῶν μετρημένων ἢ τῶν ἄμετρων ὑποσχέσεων, τῶν ἀχαλίνωτων προσπαθειῶν, γιά ἐγκλωβισμό τῶν συνειδήσεων καί προσεταιρισμό ὁπαδῶν.

Κλασσικό δεῦγμα τῆς δημοκόπου νοστορίας καί τῆς ἀτιθάσευτης ὑποκρισίας ἦταν οἱ Γραμματεῖς καί οἱ Φαρισαῖοι. Γυρόφερναν «τήν θάλασσαν καί τήν ξηράν ποιῆσαι ἓνα προσήλυτον» (Ματθ. κγ' 15). Καί, γιά νά παραπλανήσουν τούς ἀκροατές τους, ἔδειχναν ἓνα πλαστό προσωπεῖο θεοσέβειας καί μιᾶ συμβατική συμμόρφωσι στίς διατάξεις τοῦ Νόμου. «Πάντα τά ἔργα αὐτῶν» ἐκινούσαν ἀπό τό ἀρρωστημένο κίνητρο τῆς ἐγωπάθειας. «Πρός τό θεαθῆναι τοῖς ἀνθρώποις». Καί ἀγαποῦσαν «τήν πρωτοκλισίαν ἐν τοῖς δείπνοις καί τάς

πρωτοκαθεδρίας ἐν ταῖς συναγωγαῖς καὶ τοὺς ἀσπασμούς ἐν ταῖς ἀγοραῖς καὶ καλεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ραββί ραββί» (Ματθ. κγ' 5-7). Μὲ τὸ δικό τους τρόπο καὶ μὲ τὰ μέσα, πού τοὺς ἐξασφάλιζε ἡ ἐποχή τους, ἀσκοῦσαν δημαγωγία καὶ κέρδιζαν τὴν ἐμπιστοσύνη καὶ τὴν ὑποταγὴ τῶν λαϊκῶν μαζῶν.

Σέ ἄλλη τροχιά τὸ ὑπόδειγμα τοῦ Κυρίου μας. Μήτε τὸ θόρυβο υἱοθέτησε, μήτε τὸν ἐντυπωσιασμό. Περπάτησε ἀπλά, ταπεινά καὶ ἀθόρυβα. Ὁ σαρκωμένος Λόγος, πού βημάτισε στή γῆ μας μὲ μορφὴ καὶ μὲ σὰρκα ἀνθρώπινη, δὲν ἄφησε τὴ λάμψη τῆς Θεότητάς Του νὰ θαμπώσῃ καὶ νὰ καταπλήξῃ τὴν ὄρασι τῶν ἀνθρώπων. Οὔτε φανέρωσε τὴν ἄπειρη δύναμί Του μὲ τρόπο, πού νὰ καθυποτάξῃ τὴν ἐλεύθερη θέλησι τῶν τέλειων πλασμάτων Του. Ἦρθε ὡς αἶψα λεπτή. Ἔτσι, ὅπως ἀκριβῶς τὸ εἶχε προφητέψει ὁ Ἡσαΐας. «Οὐκ ἐρίσει οὐδέ κραυγᾷ, οὐδέ ἀκούσει τις ἐν ταῖς πλατείαις τὴν φωνὴν αὐτοῦ» (Ματθ. ιβ' 19). Δίδαξε μὲ θεϊκὸ λόγο, ἀλλὰ καὶ μὲ θεϊκὴ διαφάνεια. Θαυματουργήσῃ μὲ δύναμι ἀπειρη καὶ μὲ ἐξουσία πρωτογενῇ. Ἀλλὰ καὶ μὲ ἀποκλειστικὸ κίνητρο τὴν ἀβόλιστη σέ βάθος καὶ ἀπέραντη σέ πλάτος Ἀγάπη. Πλησίασε τοὺς ἀνθρώπους, γιὰ νὰ τοὺς σώσῃ. Καὶ ὠλοκλήρωσε τὸ ἔργο Του πάνω στό λόφο τοῦ Γολγοθᾶ, μὲ τὴν πράξι τῆς ἀτίμητης Θυσίας.

Καί, ὅπως σημειώνει μὲ ἔμφασι ὁ ἴδιος Εὐαγγελιστής, ὑπῆρξαν συγκεκριμένες περιπτώσεις, πού ὁ Κύριος, μὲ ἀποφασιστικότητα καὶ μὲ τόνον ἐπιτακτικό, ἔδινε στά πλήθη τὴν ἐντολὴ νὰ ἀποφύγουν τὴ δημοσιοποιήσι τῶν θαυμάτων Του. Ἀκριβῶς, στό ἴδιο κεφάλαιο, πού καταχωρεῖ ὁ μαθητὴς καὶ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος τὴν προφητικὴ προαναγγελία, μᾶς ἱστορεῖ καὶ τὴν ἀντίδρασι τοῦ Κυρίου στήν τάσι τοῦ πλήθους νὰ κοινοποιήσῃ τίς εὐεργεσίες. «Ἠκολούθησαν αὐτῷ, μᾶς λέει, ὅχλοι πολλοί, καὶ ἐθεράπευσεν αὐτούς πάντας, καὶ ἐπετίμησεν αὐτοῖς ἵνα μὴ φανερόν ποιήσωσιν αὐτόν» (Ματθ. ιβ' 15-16). Τοὺς παρήγγειλε ἔντονα, νὰ μὴ φανερῶσουν τὰ θαύματα. Νὰ μὴ μεταφέρουν τὸν ἐνθουσιασμό τους σέ πόλεις καὶ σέ χωριά. Νὰ κρατήσουν τὸ θησαυρὸ τῆς εὐγνωμοσύνης τους στήν καρδιά τους. Καὶ νὰ ἀναφέρουν τὸ θυμίαμα τῶν εὐχαριστιῶν τους, μὲ κρυφὴ εὐλάβεια, στό θρόνο τοῦ Θεοῦ.

Αὐτὸ τὸ ἀθόρυβο περπάτημα τοῦ Κυρίου μας, μοναδικὸ καὶ ἀνεπανάληπτο, συγκλόνισε τίς συνειδήσεις. Ἄνοιξε τίς καρδιές. Προσανατόλισε τοὺς λογισμούς. Ἐφερε τοὺς ἀνθρώπους, πιστοὺς μαθητές, στά πόδια τοῦ Διδασκάλου τῆς Γεννησαρέτ. Τίς βαρυμένες καὶ θλιμμένες ὑπάρξεις, ἐκεῖ, πού ἔτρεξε τὸ πανακήρατο Αἷμα τοῦ Θεανθρώπου. Αἰχμαλώτισε ἡ θεϊκὴ καθαρότητα. Ἐπεισε ἡ ἀπόλυτη διαφάνεια. Ἀναγέννησε καὶ ἀνακαίνισε ἡ γνήσια ἀμεσότητα καὶ πληρότητα τῆς ἀγάπης.

Ἄς βγάλουμε ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά μας καὶ ἄς ἀπευθύνουμε στὸν Κύριό μας ἓνα λιτό, ἀλλὰ καὶ χρυστάλλινο «εὐχαριστῶ».

Η ΣΥΓΚΟΡΔΙΑ

Κατάφορτος από ικανοποίηση ο νέος Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, σημείωσε στην άτζέντα του τη συμπλήρωση του πρώτου χρόνου από την είσοδό του στο μέγαρο της Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν. Οἱ φιλόδοξοι στόχοι του κερδήθηκαν. Τά τολμηρά ὄνειρά του ἔγιναν προσωπική ἱστορία. Τό σκήπτρο τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας πέρασε στό χέρι του. Τό προβάδισμα στή Σύνοδο τῶν συνιεραρχῶν του ἐξασφαλίστηκε. Οἱ φίλοι ἔσκυψαν καί προσκύνησαν. Οἱ ἀμφίβολοι καί πονηροί ἀναγκάστηκαν νά ὑποβληθοῦν στή διαδικασία τῆς μεταλλαγῆς καί νά μεταμορφωθοῦν σέ κόλακες. Ὁ λαός ἀνταποκρίθηκε. Ὁ ἀνυποψίαστος λαός, πού δέ βλέπει τό παρασκήνιο καί δέν ἀναμιγνύεται στή μάχη τῶν ἀτομοκεντρικῶν συμφερόντων, πίστεψε πώς ροδίζει στόν ὀρίζοντα ἡ ἐλπίδα. Ἐφησε νά ζωγραφιστῇ στό πρόσωπό του ἡ χαρά. Εὐδυσγραμμίστηκε στίς προσταγές τῶν τελεταρχῶν τῶν δημόσιων ἀρχιεπισκοπικῶν ἐμφανίσεων. Χειροκρότησε μέ πάθος. Μάζεψε τά ἀνθοπέταλα ἀπό τοὺς κήπους του καί ἀπό ὀλόκληρη τήν ἀνθοκομική ἀγορά καί ἔρρανε τό διάδοχο τῆς ὁμίχλης καί τῆς μούχλας.

Οἱ γιορταστικές ἐκδηλώσεις, ἀπαισιόχατες καί ἐντυπωσιακές, κάλυψαν ὀλόκληρο τόν πρῶτο χρόνο. Ὁχι για-

τί νοσταλγοῦσε αὐτή τήν πλησμονή καί αὐτό τόν ἀσταμάτητο θόρυβο ὁ λαός. Ἀλλά γιατί τά ἤθελε καί τά μεθόδεψε ὁ ἴδιος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος. Γιά νά πανηγυρίσει χορταστικά τήν προαγωγή του. Γιά νά ἐμφανίσῃ *urbī et orbī* τή μέθη του. Γιά νά καταξιώσῃ καί νά ἐπιβάλλῃ, στήν κοσμική ἀγορά τῶν ἀξιωματῶν, τήν προσωπικότητά του. Δέ διερωτήθηκε ἂν ὁ λαός κουράστηκε. Δέν προβληματίστηκε ἂν οἱ παράγοντες τῆς ἐκκλησιαστικῆς αὐλῆς καί οἱ ἀχθοφόροι τῆς πληροφορίας ἄρχισαν νά ἀνταλλάσσουν ἐπικριτικά σχόλια γιά τήν τακτική του καί γιά τή μειωμένη ἀπόδοσί του στήν ἡγετική καθέδρα τοῦ προκαθημένου τῆς ἐλληνικῆς Ἐκκλησίας. Στούς φανταστικούς κόσμους τῆς εὐτυχίας του δέν ὑποπτεύθηκε τή σταδιακή ἀλλαγὴ τοῦ κλίματος. Στούς καπνοὺς τῶν κολακειῶν τοῦ στενοῦ περιβάλλοντός του δέ διέκρινε τή συννεφιά. Τῇ σκυθρωπότητά, πού κάλυψε τά πρὶν γελαστά πρόσωπα.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος περπάτησε ὀλόκληρο τό χρόνο στήν ἀνθόσπαρτη λεωφόρο, πού τοῦ ἔστρωναν οἱ κόλακες. Στήν κοιλάδα τῶν παραισθήσεων, πού τοῦ ἄνοιγαν οἱ ὑποπτοι. Στούς παραδείσους τῶν ἐπαίνων, πού τοῦ στόλιζαν οἱ «διαπλεκόμενοι».

Καί στό τέλος τοῦ πρώτου γύρου, στή συμπλήρωσι τοῦ πρώτου χρόνου,

τόν ξύπνησε ή συγχορδία. Ή ταυτόχρονη συνάντησι καί συνταύτισι τής επικρίσεως, ότι ό «ένιαυτός Κυρίου» πήγε χαμένος. "Ότι ό νέος Άρχιεπίσκοπος, κατά τό δωδεκάμηνο διάστημα, αυτόδιαφημίστηκε, αλλά δέ μόχθησε. Έδειξε ένα πρόσωπο άκρατης φιλοδοξίας, φλύαρου λόγου καί προκλητικής χλιδής. Άλλά δέν πάλεψε αποφασιστικά, νά καθάρη τόν οίκο Κυρίου από τά μιάσματα τής ντροπής καί τής κατασχύνης. Καί δέν έσκυψε νά βάλη ένα λιθάρι στήν έρειπωμένη οικόδομή τής εκκλησιαστικής διοικήσεως.

Είναι χαρακτηριστικό, ότι στήν κριτική, πού τού έγινε από όλες τίς πτέρυγες τής δημόσιας ζωής, υπήρξε ένα consensus. Μιά έναρμόνισι τών απόψεων. Μιά συμφωνία στήν εκτίμησι τής αρχιεπισκοπικής προσωπικότητας καί στό ζύγισμα τού έργου του. "Ανθρωποι τού αρχιεπισκοπικού περιβάλλοντος, φίλοι καί όμογάλακτοι, παράγοντες τής εκκλησιαστικής ζωής καί τής θεολογικής καλλιέργειας, μέλη τής Έκκλησίας μέ δυνατότητα διεισδύσεως στους κρυφούς χώρους τού παρασκηνίου καί άπλοί πιστοί, δημοσιογράφοι ένταγμένοι στό μεγάλα δημοσιογραφικά συγκροτήματα καί αυτόνομημένοι κάλαμοι, όλοι συγκλίνουν, στό ότι ό Άρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος είναι μία έξωστρεφής προσωπικότητα, πού χειρίζεται άνετα καί επίμονα τό μηχανισμό τής δημόσιας προβολής, αλλά, πού δέ διαθέτει τή δύναμι ή τήν άντοχή, ή τήν ύπομονή νά αποκαθάρη τή σκουριασμένη μηχανή τής εκκλησιαστικής διοικήσεως καί νά τή βάλη σέ κίνησι. Πληθωρικός στό λόγια, άσυνεπής στίς επαγγελίες. Ήγεμονικός στίς εμφανίσεις, φτωχός στό μόχθο. Έκδηλωτικός καί μακρόσυρτα άφηγημα-

τικός στό όράματα καί στήν πλοκή τών μύθων, συγκρατημένος καί επιφυλακτικός στήν κοινοποίησι τού άπολογισμού τών άτομικών του πράξεων καί τών Συνοδικών αποφάσεων. Στηλιτευτικός στους έξω από τόν κύκλο εύθύνης του, κολακευτικός στό μιάσματα τής αύλης του.

Ό Άρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος άποδείχθηκε μάναντζερ τής σύγχρονης βιομηχανίας τής διαφημίσεως. Νυμφίος, πού νυμφεύτηκε όχι τήν Έκκλησία τής θυσίας, τού σταυρού καί τού αίματος, αλλά τό γυαλί τής τηλεοπτικής προπαγάνδας καί προβολής. "Όποιο στοιχείο συμβάλλει στό μακιγιάρισμα ή στή μυθοποίησι τού προσώπου του, τό έπιστρατεύει, τό υίοθετεί καί τό χρησιμοποιεί. Δίχως νά προβληματίζεται, άν τό στοιχείο αυτό συνδέεται μέ τήν άνόθευτη, σεμνή καί ταπεινή άγιοπνευματική Πατερική Παράδοσι ή άν είναι ένα ύποπροϊόν τών διαπλεκόμενων ή τών διεφθαρμένων κυκλωμάτων. Δέν έδωσε, όμως, άποδοτικές έξετάσεις στήν προοπτική τής εκκλησιαστικής σεμνότητας καί έντιμότητας.

Αυτές είναι, σέ γενικές γραμμές, οι καταχωρήσεις τής κριτικής στήν ιστορική βίβλο. Καί δέ θά καταφέρη, όσο καί άν τό προσπαθήση, νά επιρρίψη τίς εύθυνες τής άρνητικής εκτιμήσεως, πού προκάλεσε ή προσωπικότητά του, στό στρατόπεδο τών έχθρών τής Έκκλησίας.

"Ισαμε τώρα, πού συμπληρώθηκε ό πρώτος χρόνος τής αρχιεπισκοπικής του θητείας, είχε πρόχειρο στό χείλη τό άντιρρητικό επιχείρημα. Τά παράπονα, οι κριτικές, τά σκληρά σχόλια, οι χλευαστικές άναπαραστάσεις τών εμφανίσεών του, χαρακτηρίζονταν

Πρός τή Διαρκή Ίερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Ίασιου Ι

Ἀθήνα 25 Ἀπριλίου 1999

Πρός
τῇ Διαρκῇ Ίερά Σύνοδο
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος
Ίασιου Ι

ΑΘΗΝΑ

Μακαριώτατε καί Σεβασμιώτατοι,

Ὡς πληρεξούσιος δικηγόρος τῶν δύο
Μητροπολιτῶν Θεσσαλιώτιδος καί

Κωνσταντίνου καί Ἀττικῆς κ^ο Νικοδήμου
(αὐτοί πλέον ἀπέμειναν ἀπό τῆ χορεία τῶν
12 ἐκπτώτων τῶν Συντακτικῶν Πράξε-
ων), οἱ ὅποιοι, μέ πολλές προσωπικές
θυσίες ἐπὶ ἓνα τέταρτο αἰῶνος, ἀγωνίζονται
γιά τήν κανονική τάξη στό χώρο τῆς διοική-
σεως τῆς Ἐκκλησίας, μέ γνώμονα πάντοτε
τήν ἀρχιερατική τους συνείδηση καί μέ βαθύ
αἴσθημα εὐθύνης ἔναντι τοῦ εὐσεβοῦς πλη-

ἀπό τόν ἴδιο ὡς βολές τῶν ἄπιστων
καί τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἐκκλησίας. Δέ
σταμάτησε ποτέ, νά διερωτηθῇ, ἂν ἡ
δική του συμπεριφορά ἦταν ἀταίρια-
στη πρὸς τό χώρο τῆς μυστικῆς καί
μυστηριακῆς Θυσίας τοῦ σαρκωμένου
Λόγου καί ἂν ἡ ἀσυνέπειά του ἦταν ἡ
ἀφορμή τῶν ποικίλων ἐπιφυλάξεων
καί τῶν πικρῶν σχολίων. Τώρα, πού ἡ
κριτική, σοβαρή καί σφαιρική, ἐκπο-
ρεύτηκε ἀπό ὅλους τοὺς πομπούς τῆς
δημόσιας ζωῆς, ἀκόμα καί ἀπό αὐτό
τόν ἀδελφό καί συλλειτουργό του,
πού γιά δεκαετίες ὁλόκληρες γεύονται
στό ἴδιο τραπέζι τό ψωμί καί τό ἅλατι,
δέν μπορεῖ νά τινάξῃ ἀπό πάνω του
τήν εὐθύνη καί νά ρίξῃ τό μπαλάκι τῆς
ἐνοχῆς στοὺς ἐχθρούς τῆς Ἐκκλησίας.
Αὐτοί, πού τόν κρίνουν καί τόν ἐπικρί-
νουν γιά τήν τραγική ἀσυμμετρία τῶν
λόγων του καί τῶν πράξεών του, εἶναι
μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Πιστά καί συνειδη-
τά. Μέ γνώσι τοῦ Συνοδικοῦ λειτουρ-
γήματος. Καί μέ ὁράματα γιά τήν πο-
ρεία τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας στό
σύγχρονο κόσμο.

Στό περυσινὸ ξεκίνημά του εἶχε κα-
ταθέσει ἐκεῖνος τά προσωπικά του
ὁράματα. Καί ὁ λαὸς τοῦ προσέφερε
τὴ συγκατάθεσι καί τό χειροκρότημα.

Στό ξεκίνημα τῆς δευτέρης χρονιάς
ὁ λαὸς ξεδιπλώνει μπροστά του τά δι-
κά του ὁράματα. Καί καλεῖ, ἐπιτακτι-
κά, τόν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο
νά ἐγκαταλείψῃ τὴ χολλугουντιανή
τακτική τῶν ἐντυπωσιακῶν ἐμφανίσε-
ων καί νά ριχτῇ στόν ἀγώνα γιά τήν
ὑλοποίησί τους.

Τά χειροκροτήματα καί τά ἀνθοπέ-
ταλα εἶναι πιά ξεφτισμένη καί ξεθω-
ριασμένη ἐπένδусι τῆς ἀρχιεπισκο-
πικῆς ἀξίας. Ἡ σεμνότητα, ἡ προ-
σωπική ἄσκησι καί ὁ Χριστοκεντρικός
ἀγώνας ἀποτελοῦν τό Χάρτη τοῦ χρέ-
ους, πού τόν ἔγραψαν μέ τήν προ-
σευχή τους καί μέ τό αἷμα τους οἱ Πα-
τέρες μας καί πού ὀφείλει νά τόν ἐνερ-
γοποιήσῃ στήν ἐποχή μας, μέ τὴ δική
του ζωή, ὁ κ. Χριστόδουλος.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

ρώματος, έρχομαι νά καταθέσω εϋσεβάστως καί καθηκόντως στό Σώμα τής Συνόδου όρισμένα γεγονότα καί περιστατικά, τά όποια θά πρέπει νά άπασχολήσουν καί νά προβληματίσουν όλους Ύμās. Θά παραθέσω τά γεγονότα έντελώς έπιγραμματικά, άναφερόμενος σέ στοιχεΐα καί έγγραφα, στά όποια μπορεΐ, αλλά καί έπιβάλλεται, νά προσφύγει κάθε καλόπιστος έρευνητής πού έπιδιώκει άποκλειστικά καί μόνο τήν άνεύρεση τής άληθείας, μακριά από κάθε σκοπιμότητα ή άλλες έπιρροές.

I.

Εϋθέως καί χωρίς έπιφυλάξεις ή ένδοιασμούς Σās έπισημαΐνω ότι ή «πλήρωση» τής Μητροπόλεως Άττικής διά καταστάσεως από τό Μητροπολίτη κ. Παντελεήμονα Μπεζενίτη τό Μάϊο του έτους 1994 ήταν προϊόν άντικανονικών καί παράνομων (άντικαταστατικών) ένεργειών. Τήν έπιλογή του αύτή από τήν Ίεραρχία καί τό έπακολουθήσαν Π.Δ/γμα εϋπόληπτοι πολίτες, κάτοικοι τής Μητροπόλεως Άττικής, δέν τήν άνέχθηκαν, τήν δέχθηκαν ως έμπαιγμό καί τήν προσέβαλαν στό Συμβούλιο τής Έπικρατείας. Η έκδίκαση τής υποθέσεως αναβάλλονταν συνεχώς για μόνο τό λόγο ότι ή Διοίκηση τής Έκκλησίας άντιδρούσε πεισμώνως (γιατί;) στήν άποστολή των σχετικών στοιχείων καί ειδικότερα του Πρακτικού Ψηφοφορίας καί των Πρωτοτύπων Ψηφοδελτίων πού είχαν ειδικά ζητηθεί καί από τό Δικαστήριο καί από τούς αίτούντες. Καί όταν, μέ τήν προσφυγή μας σέ πρόσφορη δικαστική διαδικασία, αναγκάσθηκε ή Έκκλησία στήν υποβολή καί των χρισίμων αυτών στοιχείων καί λάβαμε καί έμείς προσωπικά γνώση, διαπιστώσαμε μέ έκπληξη αλλά καί μέ λύπη, για τό έπιβαλλόμενο κύρος του κορυφαίου πνευματικού Σώματος τής Έκκλησίας, ότι ή έπιλογή αύτή υπήρξε προϊόν πλαστογραφίας. Για τίς διαπιστώσεις αυτές καταθέσαμε στό Σ.τ.Ε. δικόγραφο «Πρόσθετων Λόγων» καί παράλληλα ζητήσαμε καί λάβαμε καί γραφολογικές εκθέσεις, οι όποτες διαπι-

στώνουν πλαστότητα. Δέν θά έπεκταθούμε σέ περαιτέρω λεπτομέρειες, οι όποτες αναλυτικώς παρατίθενται στό δικόγραφο των πρόσθετων λόγων, τό όποιο θέτουμε υπόψη Σας μέ τό παρόν, για νά τό συνεκτιμήσετε ως ούσιώδες καί βασικό στοιχείο τής έρευνάς Σας. Θά τονίσουμε έπιγραμματικά δύο μόνο στοιχεία.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ: Ένω από τόν Καταστατικό Χάρτη τής Έκκλησίας έπιβάλλεται ρητώς ή τήρηση τής μυστικότητας τής ψηφοφορίας, στήν προκειμένη περίπτωση συνέβη κάθε άλλο. Διαγραφές, προσθήκες, διάφορος τρόπος έγγραφών, μή άρίθμηση καί μονογράφηση των ψηφοδελτίων, μή κατάχώριση αυτών κατ' άριθμό στό Πρωτόκολλο Ψηφοφορίας κ.λ.π., είναι όρισμένα ένδεικτικά καί χαρακτηριστικά στοιχεία αυτών των έσκεμμένων παρατυπιών. Όλες αυτές οι παράτυπες καί παράνομες ένεργειες παραβιάζουν τή μυστικότητα καί τή γνησιότητα τής ψηφοφορίας καί καθιστούν τό άποτέλεσμά της άκυρο.

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ: Καί τό τραγικότερο. Πιθανολογείται βασίμως πλαστογραφία των ψηφοδελτίων για νά συμπληρωθεί ό όριακός (καί ποθητός) άριθμός «49» (= 2/3), πού αξιώνει ό νόμος. Ειδικότερα: Σέ ένα ψηφοδέλτιο, μή άριθμημένο καί μή μονογεγραμμένο, από αυτά πού υποβάλατε στό Σ.τ.Ε., για νά «άποδείξετε» ότι ό «έκλεκτός» τής Ίεραρχίας έλαβε «49» ψήφους, υπάρχει διαγραφή τής λέξης «ΝΑΙ» στή στήλη «δι' έκλογής» καί προσθήκη μέ άλλη γραφή (κατά τό γραφολογικό πόρισμα) του «ΝΑΙ» στή στήλη «διά καταστάσεως». Έπί πλέον δύο ψηφοδέλτια (έπίσης μή άριθμημένα καί μή μονογεγραμμένα), όπως καί αύτό διαπιστώθηκε κατά τή γραφολογική εξέταση, αλλά είναι φανερό άκόμη καί μέ γυμνό όφθαλμό, έχουν γραφεί από ένα καί τό αύτό πρόσωπο, πού εύκολα μπορεΐ νά γίνει γνωστό από τή γραφή του. Άς ζητήσετε από τόν Ίεράρχη αυτόν, πού κάποιος χέρι πλαστογράφου του άλλοίωσε τό ιερό δικαίωμα εκφράσεως τής ψήφου του,

νά τό ἀναγνωρίσει, νά τό ἐπιβεβαιώσῃ ἢ νά τό διαφύσει.

II.

Μέ παράνομες ἐπίσης ἐνέργειες καί μέ ἀλλοιωμένο τό ἀποτέλεσμα τῆς ψηφοφορίας ἐκλέχθηκε, κατὰ τήν ἴδια περίοδο τῶν ἐκλογῶν, καί ἄλλος Μητροπολίτης. Οἱ πληροφορίες πού προέρχονται ἀπό τούς συνοδικούς χώρους εἶναι βάσιμες. Καί εἶναι γινώστες τοῦ γεγονότος καί Μητροπολίτες, ἄν μή καί ὁ ἴδιος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος. Καί γιά νά μή πάρει ἔκταση τό θέμα «χρυσώθηκε τό χάπι» στόν παραλειφθέντα μέ τήν ἐκλογή καί αὐτοῦ σέ Ἐπίσκοπο.

III.

Ἐδῶ θά ἀναφερθοῦμε σέ μιά θλιβερή διαπίστωση. Κατά τήν πρόσφατη, τήν πρώτη μετά τήν ἀλλαγὴ ἡγεσίας, Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας τοῦ παρελθόντος Ὀκτωβρίου, εἰσήχθη πρὸς συζήτηση τό γνωστό θέμα τῆς ἄρσεως τῶν ἀνυπόστατων καί ἀντικανονικῶν «Ἐπιτιμίων Ἀκοινωνησίας», τὰ ὁποῖα «διὰ βοῆς καί ἐλαφρᾶ τῇ καρδίᾳ», κατὰ δήλωσιν ἐνώπιόν Σας βορειοελλαδίτη Μητροπολίτη, ἐπέβαλε ἡ τότε Διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας. Καί ἄς μᾶς ἐπιτραπεῖ καί μιά παρένθεση. Ἡ «ἀκοινωνησία» αὕτη ἐπικροτεῖται μόνο ἀπὸ ἓνα τμήμα τῆς Ἱεραρχίας πού ἀποτελεῖ τὴ μειοψηφία. Ἡ πλειοψηφία τῶν μελῶν τῆς, στίς κατ' ἰδίαν συζητήσεις, ἀλλὰ καί ὅλο τό εὐσεβές πλήρωμα τήν ἀντιπαρέρχεται μέ ἀδιαφορία καί περιφρόνηση. Πλῆθος πιστῶν περιβάλλουν μέ ἐκδηλῆ ἀγάπη καί βαθειὰ ἐκτίμηση τοὺς «ἐπιτιμηθέντες» Μητροπολίτες καί σπεύδουν νά τοὺς πλαισιώσουν σέ κάθε ἐμφάνιση ἢ ἐκδήλωσή τους. Τρανὴ ἀπόδειξη ἡ λαοθάλασσα πού κατέκλυσε τὴ Λάρισα, κατὰ τήν ἐξόδιο ἀκολουθία τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτη Λαρίσης Θεολόγου ἢ ὁ συναγερμὸς τῶν ἐκκλησιαζομένων πιστῶν στίς ἀπομακρὲς βουνοκορφές τοῦ Αὐλώνα, ὅταν ἱεουργεῖ ὁ, κατὰ τήν ἀποψή σας, «ἀκοινωνητος» Νικόδημος. Στὴν τελευταία, λοιπόν, Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας συζητήθηκε καί τό θέμα αὐτό, τῆς ἄρσεως δηλαδή τῶν «ἐπιτιμίων». Ὅλη, μά ὅλη ἡ συζήτηση, περιστρά-

φηκε καί ἐξαντλήθηκε στό τί θά γίνεῖ ἀπὸ ἐδῶ καί πέρα, ἀπὸ τὴν ἄρση καί μετά, καί ποιὲς θά εἶναι οἱ μετέπειτα συνέπειες. Προφανῶς γιά νά μή θιγοῦν καί νά μήν ἐνοχληθοῦν «οἱ φίλοι μας». Τίποτε δέν εἰπώθηκε καί κανένας δέν ἀναφέρθηκε στὴν κανονικότητα τῆς ἐπιβολῆς τους. Καί τό μείζον αὐτό θέμα, ἂν δηλαδή τὰ «ἐπιτίμια» αὐτὰ προβλέπονται ἀπὸ κάποιον Ἱερό Κανόνα, πού ἔπρεπε προεχόντως καί πρωταρχικῶς νά ἐξετασθεῖ, δέν ἀπασχόλησε καθόλου τό Σῶμα. Πλὴν μιᾶς τιμητικῆς ἐξαιρέσεως. Αὐτῆς τῆς γενναίας εἰσήγησης τοῦ Μητροπολίτη Κονίτσης κ^ο Ἀνδρέου, ὁ ὁποῖος μέ σοβαρὴ ἐπιχειρηματολογία ἀπέδειξε τὴν ἀντικανονικότητα καί ὡς πρὸς τὴν ἐπιβολή καί ὡς πρὸς τὴ διατήρηση αὐτῶν τῶν «ἐπιτιμίων».

IV.

Ἀναγράφεται κάπου στά Πρακτικά τῆς Συνόδου, πού μᾶς χορηγήθηκαν σέ ἀπόσπασμα, ὅτι συζητώντας ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τίς συνέπειες ἀπὸ τὴν ἄρση τῶν «ἐπιτιμίων» καί μόνο γιά τό μέλλον (εἰρήσθω ὅτι ὁ ἴδιος εἶχε μειοψηφήσει κατὰ τό χρόνο ἐπιβολῆς τους), ἀνέφερε στό Σῶμα καί τὰ ἑξῆς: «...Παρακάλεσα τὸν κύριο Μαρῖνο νά κάνει μίαν εἰσήγησιν καί ἐκεῖνος συμφωνεῖ...». Τὴν εἰσήγησιν αὕτη, πού ἀποτέλεσε οὐσιῶδες στοιχεῖο στὴ διαμόρφωση τῆς γνώμης τῶν μελῶν τῆς Συνόδου, ἀφοῦ ὁ ἴδιος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τὴν ἐπικαλέσθηκε σέ ἐπίσημη συνεδρία τοῦ Σώματος, ζητήσαμε ἐγγράφως νά μᾶς τὴν δώσουν, γιά νά μελετήσουμε τίς νομικὲς καί κανονικὲς ἀπόψεις πού καταχωρίζονται σ' αὕτη ἀπὸ τὸν ἀνώτατο αὐτό καί ἐξαίρετο δικαστικὸ λειτουργό, ἀλλὰ καί μέλος τοῦ Α.Ε.Δ., ὅπου ἐκκρεμεῖ τώρα ἡ ὑπόθεση τῆς ἀντιδικίας μας, πού ὠφείλατε νά μὴν τὴν διατηρεῖτε. Συναντήσαμε σταθερὴ ἄρνηση. Σέ ἐπιστολὴ μας γιά τὴ χορήγηση ἀντιγράφου τῆς εἰσηγήσεως λάβαμε τὴν ἀπὸ 23/3/1999, ἀπάντησιν: «...γνωρίζομεν ὑμῖν, ὅτι δέν ἔχει κατετεθεῖ εἰς τὰ Πρακτικά τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τό κείμενον τῆς ἀναφερομένης ἐν αὐτοῖς εἰσηγήσεως...». Καί ὑπογράφων, μέ ἐντολή καί ἀπόφαση τῆς Συνόδου, ὁ Ἀρχιγραμματεὺς κ. Δανιήλ

Πουρτσουκλής, ό όποιος έχει άστοχήσει και σε άλλες προηγούμενες προς ήμās άπαντήσεις του. "Ωστε λοιπόν δέν έχει κατατεθεϊ στό Σώμα έπισήμως έγγραφο κείμενο αύτης της είσηγήσεως; Καί μετέφερε συνεπώς ό 'Αρχιεπίσκοπος κατ' ιδίαν φιθύρους και ιδιωτικές και φιλικές συζητήσεις πού είχε μέ τόν κ' 'Αντιπρόεδρο του 'Ανωτάτου Δικαστηρίου; Καί αυτές άνακοίνωσε στό Σώμα και χαρακτηρίσε ως είσηγήση; Καί δέν άξίωσε, δέν άπήτησε, κάποιος 'Ιεράρχης νά κατατεθεϊ τό κείμενο αύτης της είσηγήσεως και νά καταχωρισθεϊ στά πρακτικά; 'Αλλά και μέ ποιό δικαίωμα, μέ ποιά ύπευθυνότητα, ό νομομαθής 'Αρχιεπίσκοπος άναφέρθηκε σε μία «άόρατη» είσηγήση, άφού αύτή δέν κατατέθηκε έπισήμως στό Σώμα, πού συνεδρίαζε γιά ένα τόσο σοβαρό ζήτημα; Αύτά είναι πρωτόγνωρα και πρωτάκουστα. Καί φρονούμε ότι έκτός των άλλων θλιβερών έντυπώσεων, έκθέτουν και τόν 'ίδιο τόν 'Ανώτατο Δικαστικό, ό όποιος μάλιστα αναγράφεται στό κείμενο των Πρακτικών μέ μόνο τό έπώνυμό του, χωρίς νά μνημονεύεται κών και ή έπίσημη δικαστική του ιδιότητα. Τόσο οικείο πρόσωπο ήταν στόν Μακαριώτατο;

V.

'Αλλά και σάν έπιστέγασμα όλων αύτων ήλθε και ό νέος Κανονισμός της Νομικής 'Υπηρεσίας της 'Εκκλησίας της 'Ελλάδος (Κανονισμός 117/1999). Καί τό χαρακτηριστικό, άν μή και ύποπτο, είναι αυτό πού όρίζεται στό δεύτερο έδάφιο της παραγ. 1 του άρθρου 7. Ειδικότερα, ένω μέ τό πρώτο έδάφιο αύτης της παραγράφου προβλέπεται ότι Προϊστάμενος του Νομικού Γραφείου «διορίζεται» καθηγητής νομικού Τμήματος ενός των Α.Ε.Ι. ή δικηγόρος επί πενταετίαν τουλάχιστον παρ' 'Αρείω Πάγω, κάτοχος κατά προτίμηση μεταπτυχιακού τίτλου νομικών σπουδών, στό δεύτερο έδάφιο της ίδιας παραγράφου περιέχεται ή παρακάτω ιδιότυπη ρύθμιση: «Τά καθήκοντα του Προϊσταμένου δύνανται νά άνατίθενται μέ άπόφασιν της Διαρκούς 'Ιερās Συνόδου είς 'Ανώτατον Δικαστικόν λειτουργόν έν ενεργεία ή έν συντά-

ξει, έφόσον είναι τουλάχιστον Διδάκτωρ Νομικής και έχει ειδίκευσιν είς τά θέματα της 'Εκκλησίας, ό όποιος όμως ύποχρεούται νά προσφέρη τάς ύπηρεσίας του άμισθί και πρέπει πρό της άναλήψεως των καθηκόντων του νά ύποβάλλη είδικήν προς τότο δήλωσιν». Καί όλα αυτά χωρίς τυπικό νόμο, αλλά μόνο μέ τίς ρυθμίσεις μιας Κανονιστικής Πράξεως της 'Εκκλησίας. Τό μόνο, πού λείπει από τή διάταξη αύτή είναι τό όνομα του διορισθομένου. Τό κύριο ή τό έπώνυμο ή τό ύποκοριστικό. Καί τέτοιες προσωπικές και φωτογραφικές διατάξεις τίς δέχεται και δέν άντιδρά τό Σώμα της Συνόδου. 'Ενώ είναι γνωστό από τή θεωρία του διοικητικού δικαίου και τό γνωρίζουν και οι νεοδιοριζόμενοι δικαστές (και δέν χρειάζεται νά είναι κανείς άνώτατος) ότι αυτές οι ρυθμίσεις είναι άπαράδεκτες, άνεπίτρεπτες και άντισυνταγματικές. 'Αλλωστε πάγια είναι και ή νομολογία του 'Ανωτάτου 'Ακυρωτικού (Σ.τ.Ε.), μέ τήν όποία κηρύσσονται ως άνίσχυρες αύτου του είδους οι προσωπικές διατάξεις. Πολλώ μάλλον όταν αυτές περιέχονται σε Κανονιστικές Πράξεις Νομικού Προσώπου.

Καταθέτουμε αυτές τίς όλίγες, πλήν ένδεικτικές και χαρακτηριστικές, περιπτώσεις στό Σώμα της Συνόδου, κατεχόμενοι από αίσθημα πόνου και αγάπης πολλής γιά τήν 'Εκκλησία και τούς καλούς της Ποιμένες. 'Ας έλπίσουμε ότι οι τεκμηριωμένες αυτές έπιστημάνσεις θά άποτελέσουν, από τό σοβαρώς βουλευόμενο άνώτατο διοικητικό όργανο της 'Εκκλησίας, άντικείμενο καλόπιστης και ύπεύθυνης έρευνας σε βάθος, και όχι πρόχειρης ή προσχηματικής συγκάλυψης, ώστε νά άντιμετωπισθοϋν μέ διάθεση διόρθωσης και μή επανάληψης στό μέλλον.

Αυτό έλπίζει, αλλά αυτό και αξιώνει και απαιτεί τό εύσεβές πλήρωμα, πού δέν άνέχεται πλέον νά αισθάνεται προδομένο από τούς Ποιμένάρχες του.

'Εχζήτων τίς εύχές Σας, διατελώ
μετά βαθυτάτου σεβασμού

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΑΠΟΥΤΣΙΔΑΚΗΣ

Δικηγόρος

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Η ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΤΗ ΝΟΜΙΜΟΤΗΤΑ ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

δέ λησμονεί τά δραματικά ἐκκλησιαστικά γεγονότα τοῦ 1974, πού συμπίπτουν χρονικά μέ τήν ὑποδούλωσι τῆς μισῆς Κύπρου μας. Θυμᾶται, προσεύχεται καί ἀγωνίζεται.

Φέτος συμπληρώνεται μιά ὀλόκληρη εἰκοσιπενταετία ἀπό τότε, πού καταλύθηκαν οἱ Ἱεροί Κανόνες, παραβιάστηκαν οἱ Νόμοι καί ἐγκαταστάθηκε στό σύστημα διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἡ αὐθαιρεσία, ἡ ἀδικία καί ἡ διαφθορά.

Μέ τή συμπλήρωσι τοῦ χρονικοῦ ὁρίου τοῦ ἑνός τετάρτου τοῦ αἰῶνα ἀπό τήν κατάλυσι τῆς Κανονικότητος καί τῆς Νομιμότητος, ἡ Πρωτοβουλία σᾶς προσκαλεῖ σέ μιά εἰδική ἐκδήλωσι, πού θά πραγματοποιηθῇ στό Πολεμικό Μουσεῖο τῇ Δευτέρᾳ, 21 Ἰουνίου 1999 καί ὥρα 6 μ.μ.

Κατά τή συνάντησί μας αὕτῃ θά γίνουν εἰσηγήσεις σχετικές μέ τά ἐκκλησιαστικά προβλήματα, πού σημαδεύουν τό τελευταῖο τέταρτο τοῦ αἰῶνα καί συζήτηση, θά προσδιοριστοῦν οἱ γενικώτεροι προβληματισμοί, πού συνέχουν ὅλους μας καί θά ζητηθῇ ἡ ἄμεση καί θετική ἀντιμετώπισί τους, γιά νά μπορέσῃ ἡ Ἐκκλησία μας νά κινηθῇ ἐλεύθερα καί ἀξιοκρατικά στή σύγχρονη, δύσκολη ἱστορική πραγματικότητα.

Ο Ἀμβρόσιος κρίνει τὸ Χριστόδουλο

«... Ὁ πρῶτος χρόνος, πού συμπληρώνεται ἤδη, ὅς θεωρηθῇ χρόνος ἐνημερώσεως τοῦ Προκαθημένου στὰ νέα του καθήκοντα, προσαρμογῆς του σ' ἓνα νέο ρυθμὸ ζωῆς καὶ διοργανώσεως τοῦ Γραφείου του!

Ἀπὸ σήμερα κι ἐμπρός ὅμως περιμένουμε τὴν μετουσίωση τῶν λόγων σέ ἔργα. Τὴν πραγμάτωση τῶν ἐπαγγελιῶν! Τὸ πέρασμα ἀπὸ τίς ἐκδηλώσεις, πού συνθέτουν τὴν μάχη τῶν ἐντυπώσεων, στὰ ἔργα, πού θέλουν πολὺ μόχθο, διαθέτουν ὅμως τὰ στοιχεῖα τῆς δημιουργίας καὶ τῆς σταθερότητας. Τὰ λόγια φεύγουν, τὰ ἔργα μένουν! Ἀρκετὰ εἶπε! Ἐκάλυψε ὅλο τὸ φάσμα τῶν καθημερινῶν ἀναγκῶν καὶ τῶν προσδοκιῶν τοῦ πονεμένου καὶ προδομένου Λαοῦ μας. Ἐλπίζουμε καὶ πιστεύουμε ὅτι ἀπὸ σήμερα ὁ Μακαριώτατος θὰ ἐμφανίξῃ περισσότερο ἔργο καὶ θὰ μᾶς λέγῃ λιγότερα λόγια! Ἄλλωστε σχεδὸν ὅλοι οἱ ἄλλοι ἡγήτορες μόνον λόγια προσφέρουν στὸ Λαὸ καὶ μάλιστα «τά φεύτικα τὰ λόγια τὰ μεγάλα», τὰ ὑποκριτικὰ λόγια! Ἄλλα λέγουν, ἄλλα ἔχουν κατὰ νοῦν καὶ ἄλλα πράττουν!

Ἀπὸ σήμερα κι ἐμπρός περιμένουμε ἀπὸ τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο νὰ ἐπιληφθῇ τῆς καθάρσεως μέσα στοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας, μία κάθαρση πού δὲν εἶδαμε νὰ ἔρχεται! Ὅλοι, δυστυχῶς, παραμένουν ἀνενόχλητοι στὴ θέση τους! Οἱ κουρεμένοι καὶ κομφευόμενοι Κληρικοί, οἱ ἀτάκτως περιπατοῦντες, οἱ σκανδαλίσαντες τὸν Ἑλληνικὸ Λαὸ, οἱ κατηγορηθέντες.

Ὅλοι αὐτοὶ ζοῦν ἡσυχοί! Μερικοί, μάλιστα, ἀναδείχθηκαν. Ἐλάβαν ἀξιώματα στὴν ἐκκλησιαστικὴ Διοίκηση! Ὅλοι λοιπὸν αὐτοί, οἱ ἀτάκτως περιπατοῦντες καὶ σκανδαλίζοντες, ζοῦν

ἡσυχοί! Μόνον οἱ ἀγαπῶντες τὴν Ἐκκλησίαν ἀνησυχοῦν! Ὅσοι θέλουν τὴν Ἐκκλησίαν ἄσπιλη καὶ ἀμώμητη αἰσθάνονται μὲν πικρίαν, ἀλλ' ὅμως συνεχίζουν νὰ ἐλπίζουν! Αἰσθάνονται πικρίαν, διότι τὰ Συνοδικὰ Δικαστήρια συνεχίζουν νὰ δικάζουν καὶ νὰ ἀθωώνουν τοὺς ἐνόχους!

Ἀπὸ σήμερα κι ἐμπρός περιμένουμε ἐπίσης ἀπὸ τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο νὰ ἔλθῃ σέ ρήξη μὲ τὸ ὅποιο ἁμαρτωλὸ κατεστημένο, μὲ τὰ διαπλεκόμενα, μὲ τοὺς οἰκονομικῶς ἰσχυροὺς, μὲ τοὺς κοσμικοὺς κύκλους, μὲ τὸ κοσμικὸ πνεῦμα, μὲ τὴν χλιδή, μὲ τὴν ἁμαρτία! Μέχρι σήμερα μόνον μιά ρήξη εἶδαμε νὰ πραγματοποιῇ. Διέρρηξε δεσμούς πνευματικούς καὶ ἄδολους μὲ ὁμόφυχους καὶ ὁμογάλακτους ἀδελφούς, εἴτε διότι φοβήθηκε τὴν ἐπιρροή τους, εἴτε διότι φοβήθηκε τίς ἐπικρίσεις κάποιων ἄλλων! Ἄφησε ἔτσι στὸ περιθώριο δυνάμεις τόσο χρήσιμες στοὺς σημερινούς χαλεποὺς καιροὺς, χρήσιμες καὶ στὴν Ἐκκλησίαν καὶ στὸν ἴδιο προσωπικά! Εἶχε καὶ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐνεργῇ καὶ νὰ ἀποφασίξῃ κατὰ τὴν σύνεσή του. Εἶχε καὶ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ σπρώχνῃ στὸ περιθώριο ὅποιους καὶ ὅσους νομίζει! Ἀναμένουμε ὅμως τὴν ἀμφίπλευρη ρήξη! Ἀναμένουμε, λοιπόν, τὴν ρήξη καὶ μὲ τὸ ὅποιο ἁμαρτωλὸ κατεστημένο μέσα καὶ γύρω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν!

Ἀπὸ σήμερα κι ἐμπρός περιμένουμε ἀπὸ τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο νὰ ἀνανεώσῃ καὶ νὰ ἐνδυναμώσῃ στὸ Λαὸ τὴν χαρά, πού ἔδωσε κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς ἐνθρονισέως του. Τότε κρεμασθήκαμε ἀπὸ τὰ χεῖλη του. Τώρα πρέπει νὰ κρεμασθοῦμε ἀπὸ τὰ χεῖρια του καὶ ἀπὸ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν του. Ἐχει ὅλες τίς προϋποθέσεις νὰ βιώσῃ τὴν ὁσιότητα καὶ νὰ μᾶς δώσῃ ἓνα σύγχρονο ὁσιακὸ πρότυπο! Ἡ Ἐκκλησία μας σήμερα περισσότερο ἀπὸ ὅ,τιδήποτε ἄλλο χρειάζεται τὴν βίωση τῆς ἀγιότητας! Στὸ σεπτὸ πρόσωπό του περιμένουμε νὰ δοῦμε τὴν σαρκωμένη ὁσιότητα, τὴν σαγηνεύουσα ἀγιότητα. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀδελφικὴ μας εὐχή κατὰ τὴν σημερινὴ πρώτη ἐπέτειο τῆς ἐκλογῆς του».

Η ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΠΙΤΙΜΙΩΝ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΑΝΩΤΑΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

Ἐκδικάσθηκε στίς 21/4/99 ἀπό τό Ἀνώτατο Εἰδικό Δικαστήριον, πού προβλέπεται ἀπό τό ἄρθρο 100 τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος, ἡ ἄρση τῆς συγκρούσεως πού προέκυψε ἀπό τίς τελεσίδικες ἀποφάσεις τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας καί τοῦ Πολιτικοῦ Ἐφετείου, ἀναφορικά μέ τά περίφημα πλέον «Ἐπιτίμια Ἀκρινωνησίας», πού ἀντικανονικά καί αὐθαίρετα ἐπιβλήθηκαν ἀπό τή διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας στούς τρεῖς Μητροπολίτες.

Εἰδικότερα τό Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας ἔκρινε ὅτι στερεῖται δικαιοδοσίας γιά τή συγκεκριμένη ὑπόθεση, γιατί ἡ ἀχθεῖσα ἐνώπιόν του διαφορά δέν ἦταν «διοικητική». Ἐξάλλου καί τό Πολιτικό Ἐφετεῖο, πού ἐπιλήφθηκε στή συνέχεια, δέχθηκε ὅτι καί αὐτό στερεῖται δικαιοδοσίας, γιατί ἡ ἐνδική διαφορά δέν ἦταν «πολιτική», ἀλλά **διοικητική**.

Καλεῖται, λοιπόν, τό Ἀνώτατο Εἰδικό Δικαστήριον (ἄρθρ. 100 ΣΥΝ.) νά ἄρει τή σύγκρουση αὐτή καί νά προσδιορίσει μετά δυνάμεως δεδicasμένου τό ἀρμόδιο δικαστήριον.

Ἐνόφει τῆς δικαστικῆς αὐτῆς ἐξελιξέως καί ἐν ἀναμονῇ ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ Α.Ε.Δ. ἐπισημαίνουμε, ἐντελῶς ἐπιγραμματικά, τοῦτα μόνο.

Οἱ διωκόμενοι Μητροπολίτες, ὄντας ἀνώτατοι ἐκκλησιαστικοί λειτουργοί, ἀλλά

παράλληλα καί ὄργανα διοικήσεως τοῦ Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου τῆς Ἐκκλησίας (ἄρθρ. 1 παράγρ. 4 Ν. 590/1977 Κ.Χ.Ε.) καί στερούμενοι, ὅχι μόνο τῶν ἐκκλησιαστικῶν (τελετουργικῶν-ποιμαντικῶν), ἀλλά καί αὐτῶν τῶν διοικητικῶν τους καθηκόντων, ἔχουν ὑποστῆ καί ἀπό τήν Ἐκκλησία καί ἀπό τήν Πολιτεία μία *capitis deminutio*.

Καί αὐτή τήν κατάσταση ἦλθε νά συντηρήσει καί ἡ ἀρνησιδικία τῶν πολιτειακῶν δικαστηρίων, τά ὁποῖα ἔκριναν τελεσίδικα ὅτι στεροῦνται ἀμφοτέρα δικαιοδοσίας νά κρίνουν τήν ὑπόθεση καί νά ἐλέγξουν τίς αὐθαιρεσίες καί τίς καταφανεῖς παρανομίες τῆς Διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας.

Καί πρέπει ἐδῶ νά κάνουμε μία ἀκόμη τραγική διαπίστωση, ἡ ὁποία συνίσταται στό ὅτι οἱ ἀνώτατοι αὐτοί ἐκκλησιαστικοί λειτουργοί καί ταυτόχρονα ὄργανα διοικήσεως τῆς Πολιτείας (Ν.Π.Δ.Δ.) ἔχουν καταδικασθεῖ στήν ἐσχάτη τῶν ἐκκλησιαστικῶν ποινῶν **ΑΝΕΥ ΔΙΚΗΣ (!)**, χωρίς καμμία Κανονική διαδικασία καί ἐπὶ πλέον μέ πρόδηλη καί σκόπιμη παραβίαση πολιτειακοῦ νόμου, ὅπως εἶναι ὁ Καταστατικός Χάρτης τῆς Ἐκκλησίας (Ν. 590/1977), ὁ ὁποῖος εἰδικά προβλέπει τά τῆς παύσεως τῶν Μητροπολιτῶν. Καί ἀπό τό ἄλλο μέρος καί ἡ δικαιοσύνη τῆς πατρίδος των, διοικητική καί πολιτική, ἀρνοῦνται νά κρί-

Καί οί Ἀπόστολοί μας διέγνωσαν, μέ τή δύναμι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅτι γιά τίς ἐπισκοπές θά γινόταν διχόνοια.

Γι' αὐτό τό λόγο πρόβλεψαν τέλεια καί κατέστησαν τοὺς ἐπισκόπους, γιά τοὺς ὁποίους κάναμε λόγο. Καί τά ρύθμισαν ἔτσι, ὥστε ἂν κοιμηθοῦν κάποιοι ἀπό αὐτούς, νά τοὺς διαδεχοῦν στό λειτούργημά τους ἄλλοι, δοκιμασμένοι ἄνδρες.

...Γιατί δέ θά εἶναι μικρή ἁμαρτία, ἂν αὐτούς, πού πρόσφεραν τά τίμια δῶρα ἁμεμπτα καί ὅσια, τοὺς ἀποβάλουμε ἀπό τήν ἐπισκοπή.

«Καί οἱ ἀπόστολοι ἡμῶν ἔγνωσαν διά τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅτι ἔρις ἔσται περί τοῦ ὀνόματος τῆς ἐπισκοπῆς.

Διά ταύτην οὖν τήν αἰτίαν πρόγνωσιν εἰληφότες τελείαν κατέστησαν τοὺς προειρημένους καί μεταξύ ἐπινομήν ἔδωκαν, ὅπως, ἐάν κοιμηθῶσιν, διαδέξωνται ἕτεροι δεδοκιμασμένοι ἄνδρες τήν λειτουργίαν αὐτῶν.

... Ἄμαρτία γάρ οὐ μικρά ἡμῖν ἔσται, ἐάν τοὺς ἀμέμπτως καί ὁσίως προσενεγκόντας τά δῶρα τῆς ἐπισκοπῆς ἀποβάλωμεν».

Κλήμης Ρώμης, Α' Κορινθ. 44

νουν τήν ὑπόθεση γιά νά διαγνώσουν καί ἀποδώσουν τό δίκαιο.

Τοῦτο θά ἀποτελέσει παγκόσμια πρωτοτυπία. Καί αὐτή ἀσφαλῶς τήν κατάσταση δέν θά ἀνεχθεῖ τό Ἀνώτατο Εἰδικό Δικαστήριο, τό ὁποῖο ἔχει ταχθεῖ ἀπό τό Συνταγματικό νομοθέτη, νά αἶρει αὐτοῦ τοῦ εἴδους τίς τραγικότητες γιά νά ἔχει ἔτσι πλήρη καί ὀλοκληρωμένη ἐφαρμογή ἡ κο-

ρυφαία διάταξη τῆς παραγ. 1 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ Συντάγματος, μέ τήν ὁποία καθιερώνεται τό θεμελιῶδες ἀτομικό δικαίωμα κάθε πολίτη, εἴτε εἶναι Μητροπολίτης εἴτε ἀπλός ἰδιώτης, νά μπορεῖ νά καταφεύγει καί νά δικάζεται ἀπό κάποιο θεσμοθετημένο δικαιοδοτικό ὄργανο τῆς πατρίδος του. Ἔστω ἀπό ΕΝΑ.

ΜΑΤΙΕΣ ΚΑΙ ΡΙΠΕΣ

Οι άλειτούργητοι

Λέω και ξαναλέω, προς γνωστούς και προς άγνωστους, από τό πρωϊΐσαμε τό βράδυ, τό ανεπανάληπτο πάθημά μου. Καί δέν καταφέρνω νά έκτονωθῶ. Φωνάζω, άκόμα και όταν βρίσκωμαι όλομόναχος σπίτι μου, για νά μέ άκούσουν τά ντουβάρια ή όταν σφουγγαρίζω τίς πλάκες τής έκκλησιās, έτσι, για νά μπορέσω νά θάψω κάτω από τά μάρμαρα τήν άγανάκτησί μου και δέ νοιώθω ξαλάφρωμα. Άπό κείνη τή μέρα, πού ή Χριστιανωσύνη πανηγυρίζει τήν Άνάληψι του Χριστου μας, εγώ βρίσκομαι σέ έξαψι. Η καρδιά μου, μέσα μου, είναι ένα ήφαιστειο, πού βράζει και ξερνάει καυτή λάβα. Πλαγιάζω και προσπαθῶ νά κλείσω τά βλέφαρα και δέν τό καταφέρνω. Μπαίνω μέσα στην έκκλησιά και όταν τό βλέμμα μου πέφτη στην εικόνα του Χριστου, μου φαίνεται πώς τόν βλέπω νά παραπονήται, γιατί οί δικοί του υπηρέτες, οί Πατριαρχάδες και οί δεσποτάδες και οί παπάδες τόν προδίδουν καθημερινά και συμμαζεύουν δόξες και πλούτη στό όνομα του Σταυρου Του.

Τή μέρα τής Άναλήψεως, πού λέτε, κίνησα πρωϊ-πρωϊ για τήν έκκλησιά. Μεγάλη μέρα. Λαμπρή και μέ νόημα. Καθώς έχω άκούσει από τήν άγράμματη μάνα μου και από τόν μακαρίτη τό δάσκαλό μου, ό Χριστός μας τέλειωσε τό έργο Του στή γη μας και αναλήφθηκε πλάι στον Ουράνιο Πατέρα. Για νά μάς στείλῃ τό Άγιο Πνεῦμα. Καί για νά μάς παραστέχῃ από τά ούράνια ύψη.

Εκλείδωσα τίς πόρτες και τίς άνοιξα διάπλατα. Υπολόγισα, πώς θά ρθουν νά έκκλησιαστούν πολλοί ένορίτες. Καί έπρεπε νά μπορουν άνετα νά μπουν και νά βγουν. Άναψα τά καντήλια. Σφούγγισα τά λάδια. Έρριξα μιá ματιά, για νά δῶ άν όλα ήταν καθαρά και τακτοποιημένα. Καί, μετά, άνέβηκα στό καμπαναριό και χτύπησα τίς καμπάνες. Δυνατά, πανηγυρικά. Μεγάλη ή γιορτή. Έπίσημο τό κάλεσμα.

Σάν κατέβηκα, βρήκα τίς πρώτες ένορίτισσες μέσα στό Ναό. Είχαν άνάψει τά κεριά τους και άσπάζονταν τίς εικόνες. Όμως, οί παπάδες δέν είχαν άκόμα φανή. Μήτε ό προϊστάμενος, ό άρχιμαντρίτης, μήτε οί άλλοι δυό. Παραξενεύτηκα. Τούς ήξερα νά έρχωνται στην ώρα τους. Καί τίς Κυριακές και τίς μεγάλες γιορτές. Σπάνια νά άργοῦσε ένας απ' αυτούς. Άλλά, όπως-όποτε, κάποιος βρισκόταν στην ώρα του, για νά βάλῃ «εύλογητό».

Σέ λίγο έφτασαν και άλλοι άνθρωποι. Για νά λειτουργηθουν. Για νά κοινωνήσουν. Για νά ζήσουν μαζί μέ τό Χριστό κατά τή μεγάλη στιγμή τής Άναλήψεως. Άλλά, οί παπάδες πουθενά.

Οί ένορίτες ώρμούσαν καταπάνω μου. Καί μέ ρωτούσαν: Γιατί δέν ήρθαν οί παπάδες; Τέτοια μέρα δέ θά γίνῃ Λειτουργία; Μήπως άρρώστησαν όλοι; Μήπως έγινε κανένα αυτοκινητιστικό άτύχημα; Μήπως... μήπως...

Έγώ βρέθηκα σέ άμηχανία. Καθώς δέν έβλεπα νά μπαίνῃ κανένας παπās και καθώς δέν έφτανε κανένα μήνυμα για τήν άργοπορία τους, άφηνά μά περάσουν όλα τά τρομακτικά ένδεχόμενα από τό μυαλό μου. Άλλά δέν τολμούσα νά τά έμπιστευτῶ στους άνήσυχους ένορίτες.

Έτρεξα στό γραφεϊο τής Έκκλησίας. Έκλεισα μέ όρμή-ταραγμένος καθώς ήμουν-τήν πόρτα. Καί τηλεφώνησα στό σπίτι του παπα-Γιώργῃ. Τόν βρήκα. Μι-

λώντας σιγανά, γιά νά μή μέ ακούσουν, τόν ρώτησα γιατί δέν ἤρθε. Καί ἐκεῖνος μοῦ ἀπάντησε, πώς ἦταν ἔτοιμος νά φύγῃ. "Ὅχι γιά τό Ναό. Ἀλλά γιά τό ἀεροδρόμιο.

-Σήμερα ἔρχεται ὁ Πατριάρχης. Καί ἔχουμε ἐντολή νά πάμε ὅλοι νά τόν ὑποδεχτοῦμε. Εἰδοποίησε τόν κόσμο ὅτι δέ θά ἔχουμε Λειτουργία. Νά κατεβοῦν καί αὐτοί στό ἀεροδρόμιο ἢ νά πᾶνε στήν πλατεῖα Συντάγματος, γιά νά δοῦν τόν Πατριάρχη καί νά πάρουν ἀπό μακριά τήν εὐλογία του.

-Καί θά ἀφήσετε καί τόν κόσμο ἀλειτούργητο.

-Τί νά σου κάνω φίλε μου; Καί ἐγώ ἔχω τήν ἴδια ἀπορία. Ἀλλά ἡ ἐντολή ἔρχεται ἀπό τήν «προϊσταμένη ἀρχή». Ἀπό τόν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο καί ἀπό τό ἐπιτελεῖο του.

-Καλά, αὐτός δέ θά πάῃ στήν Ἐκκλησία; ρώτησα ἔτσι στά χαμένα.

-Οὔτε αὐτός, ἀλλά οὔτε καί οἱ ἄλλοι δεσποτάδες, πού θά κατεβοῦν γιά νά ὑποδεχτοῦν τόν Πατριάρχη. Πώς εἶναι δυνατό νά ἐκκλησιαστοῦν, ἀφοῦ ἔχουν κανονίσει νά φτάσῃ τό ἀεροπλάνο στίς δέκα τό πρωῒ; Καί

ὅλοι πρέπει νά βρίσκωνται ἀπό πολύ νωρίτερα στό χωρο τῆς ὑποδοχῆς. Καί νά σοῦ πῶ, ἀγαπητέ μου, πρόσθεσε ὁ παπα-Γιώργης μισοειρωνικά, μισοθυμωμένα, οὔτε καί ὁ Πατριάρχης, οὔτε ὅλοι ἐμεῖς θά λειτουργηθοῦμε τή μέρα αὐτή τή μεγάλη.

Τί λές παπαῖ; Πατριάρχης ἔρχεται ἡ μουφτής; Τῆς Ἀναλήψεως σήμερα. Δέ θά λειτουργηθῇ ὁ Πατριάρχης; Καί μεῖς ὅλοι, δεσποτάδες, παπάδες καί λαϊκοί, θά μείνουμε ἀλειτούργητοι; Ἑβραῖοι εἴμαστε ἡ Τοῦρκοι;

-Καλά τό κατάλαβες. Θά ξεκινήσῃ τό φεστιβάλ τῆς πατριαρχικῆς ἐπισκέψεως μέ μιά πρᾶξι πού εἶναι στίγμα καί ντροπή. Μέ τήν περιφρόνησι τῆς θείας Εὐχαριστίας κατά τή μεγάλη μέρα τῆς Ἀναλήψεως.

Γύρισα καί εἶπα τά μαντάτα στόν κόσμο, πού εἶχε συγκεντρωθῇ.

Τά ἄκουσα τσουβαλάτα. Μόνο, πού δέν μέ λιντσάρησαν. Καί τί ἔφταιγα ἐγώ ὁ ταλαίπωρος, ὁ τελευταῖος τροχός τῆς Ἐκκλησίας, ὁ φτωχός νεωκώρος;

Ὁ νεωκώρος

Παπα-Γιάννη,

Διάβασες τό νέο Κανονισμό τῆς Νομικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Ἐκκλησίας; Μπορεῖ νά ἀναλάβει καθήκοντα Προϊσταμένου ΔΙΚΑΣΤΗΣ, πού εἶναι ἐν ἐνεργείᾳ, πού εἶναι ἀνώτατος, πού εἶναι διδάκτορας Νομικῆς, πού ἔχει εἰδίκευση... στά θέματα τῆς Ἐκκλησίας...

Δηλαδή, πού τόν λένε Τάσο.

Ἄμ δέν μπορεῖ...

**Φιλικά,
Παπα-Γιώργης**

ΨΙΘΥΡΟΙ

Έκτακτη σύγκλησι της Ίεραρχίας.

Μέγα τό θέμα τῶν βομβαρδισμῶν στήν Ὁρθόδοξη Σερβία. Τί μεγαλύτερο πρόβλημα θά μπροῦσε νά προκαλέσῃ τήν ἐκτακτη σύγκλησι τῆς Ίεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος; Ὁγδόντα Μητροπολίτες θά συνέρχονταν καί θά συναποφάσιζαν ἐνέργειες, πού θά ἦταν δυνατό νά συμβάλουν στήν ἐκτόνωση τῆς κρίσεως. Ἡ, ἔστω, στήν ἄμβλυνσι τοῦ πόνου τῶν ἀδελφῶν μας. Ὁγδόντα μπαστοῦνες θά μπορούσαν νά εἶναι αὐτή τῇ στιγμῇ στό Βελιγράδι, κοντά στό Σέρβο Πατριάρχη καί στό δοκιμαζόμενο ὁμόδοξο λαό του.

Τό περιμένετε; Καί ὅμως, δέν ἔγινε. Καί οὔτε θά γίνῃ. Ἀντί γιά τή συμπαράστασι στήν ὁδύνη τῶν ἀδελφῶν μας τῆς Σερβίας, ὠργανώθηκαν οἱ φεστιβαλικές ἐκδηλώσεις, γιά τήν ὑποδοχή τοῦ Πατριάρχῃ τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

«Οὐχ οὕτως...».

Ἦρθε ὁ Πατριάρχης. Τοῦ ἔγινε ὑποδοχή, ὡς νά εἶναι ἀρχηγός κράτους. Τοῦ στρώθηκαν τά κόκκινα χαλιά. Ἡ μουσική παιάνισε ἐμβατήρια. Ἡ κρατική κουστωδία τοῦ ἔσφιξε τό χέρι. Ἡ τηλεόρασι καθελώθηκε στό πρόσωπό του γιά ἓνα ὁλόκληρο δεκαπενθήμερο. Τά ἀνώτατα ἰδρύματα τόν δεξιώθηκαν καί τόν ἀνακήρυξαν μέλος τους. Τό χρυσάφι καί τό ἀσήμι μαζεύτηκε γιά νά τοῦ προσφερθῇ ὡς ἐγκάρδια προσφορά δώρων. Καί ἔφυγε. Μέ τήν ἡγεσία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος δέ συζητήσε τά μεγάλα καί φλέγοντα προβλήματα τῆς ἐποχῆς. Ἡ ἐπίσημη Συνεδρίασι τῆς Ἱερᾶς Συνόδου εἶχε μόνο θέμα ἡμερησίας διατάξεως τήν παρασημοφόρησι τοῦ Πατριάρχῃ μέ τό ἀνώτατο ἐκκλησιαστικό παράσημο. Δέν ὑπῆρχε στή Συνοδική ἀτζέντα κανένα θέμα, γιά νά τό συζητήσουν ὅλοι μαζί καί γιά νά διατυπώσουν ἓνα μήνυμα στό λαό τῆς Ἑλλάδας καί στό ποίμνιο τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, στίς ἀρχές τοῦ Μαΐου, μετά τή Συνεδρίασι τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, δήλωσε στούς δημοσιογράφους, ὅτι, κατά τήν ἐπίσημη ἐπίσκεψι τοῦ Πατριάρχῃ καί τῆς συνοδείας του στήν Ἑλλάδα, δέν πρόκειται νά γίνουν συζητήσεις. Καί μόνο στίς ἰδιαίτερες ἐπαφές τους, οἱ δύο ἄνδρες, ἴσως κουβεντιάσουν κάποια προβλήματα.

Ἡ δήλωσι αὐτή, ἐνδεικτική, ἀποκαλύπτει τό κενό τῶν ἐπισήμων ἐπισκέψεων. Σέ περίοδο ἱστορικῶν ἀνακατατάξεων, σέ στιγμές, πού ἡ ἀνθρωπότητα ὁλόκληρη συνταράσσεται ἀπό τίς βίαιες ἐπιθέσεις τῶν ἰσχυρῶν καί ἡ ζύμη τῆς Ἐκκλησίας ἀλλοιώνεται ἀπό τίς ἀναμίξεις τῶν ἰδεολογημάτων τοῦ ὕλισμου, οἱ ἡγέτες τῆς Ἐκκλησίας δέν ἔχουν τίποτα νά ποῦν. Ἐξαντλοῦν τή ζωτικότητα τους καί ἐξαντλοῦνται τά ὁράματά τους στήν ἐπίδειξι τῆς χλιδῆς καί στήν ἀπόλαυσι τῶν τιμῶν τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας.

Τρῶμε, πίνουμε, ἐμφανίζομαστε στήν τηλεόρασι καί... ἀπερχόμαστε. Καί ὅλα καλά. Τό ταξίδι πέτυχε. Γιατί μᾶς τίμησαν μέ τιμές ἀρχηγοῦ κράτους.

Καί ὁ Ἑσταυρωμένος θρηνεῖ. Καί διαμαρτύρεται. «Οὐχ οὕτως ἐν ὑμῖν, οὐχ οὕτως...».

Κουκούλωμα ἀντί αὐτοκαθάρσεως.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος θεωρεῖ ἄδικες ὀρισμένες κριτικές, πού τοῦ ἔγιναν, μέ τήν εὐκαιρία τῆς πρώτης ἐπετείου ἀπό τῆς ἀναρρήσεώς του στό θρόνο του. Φέρεται νά ἐκφράζεται μέ παράπονο, ἰσχυριζόμενος ὅτι, ἐπί τέλους, δικαιούται κάποιας μεγαλύτερης πιστώσεως χρόνου. Κάποιας κατανοήσεως, ἂν ληφθῇ ὑπ' ὄψη ἡ κατάστασι στήν ὁποία παρέλαβε τήν Προεδρεία τῶν Συνοδικῶν Σωμάτων. Δέ θά τοῦ ἀρνηθοῦμε τήν κατανόησι. Πράγματι, ἓνας χρόνος δέν εἶναι ἀρκετός, γιά νά λυθοῦν τά χρόνια προβλήματα τῆς Ἐκκλησίας. Οὔτε νά δρομολογηθῇ ἡ λύσι ὅλων τῶν κακῶς κειμένων. Σφάλμα γιά τόν κ. Χριστόδουλο ὑπῆρξαν οἱ πολλές του ἐξαγγελίες, πού δέν εἶχαν περάσει ἀπό τή βάσανο τῆς μελέτης, ἂν καί πῶς θά ἦταν δυνατό νά πραγματοποιηθοῦν. Ὁ ἀνεύθυνος, δηλαδή, λόγος του, πού τοῦ ἔφερε χειροκροτήματα, ἀλλά δέν τόν κατα-

ξίωσε ως ήγέτη. Ἐξ ἄλλου, γιὰ τὴν ὅποια κατάστασι τῆς Ἐκκλησίας εἶναι καὶ ὁ ἴδιος συνυπεύθυνος, ὄντας ἐπὶ 24 ἔτη Μητροπολίτης. Πολλὰ ἀπὸ τὰ κακῶς κείμενα φέρουν τὴν σφραγίδα του, ὡς πρωταγωνιστοῦ. Τὴν ὑπογραφή τῆς ἐγκρίσεως, ἢ τῆς ἀνοχῆς του. Ὅταν λοιπόν, μὲ δάκρυα, ἐξέφραζε τὴ συντριβὴ του γιὰ τὶς τραγωδίες τοῦ ἔθνους ἢ τοῦ κόσμου, φόρτιζε μὲν συναισθηματικὰ τοὺς ἀκροατὲς του, ἀναφερόταν, ὅμως, σὲ ἁμαρτίες ἄλλων. Τῶν ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας. Ἀπέφυγε ἐπιμελῶς νὰ κινήσει τὴν ἔμπονη καὶ φθοροποιό σὲ προσωπικὴ αἴγλη διαδικασίᾳ τῆς αὐτοκαθάρσεως. Καὶ ὅταν οἱ περιστάσεις τὸ ἔφεραν, προτίμησε τὸ κουκούλωμα.

Ἀνακόλουθος ὁ κ. Χριστόδουλος.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος δὴλωσε ἐμφαντικὰ κατὰ τὴ μέρα τῆς ἐνθρονίσεώς του, ὅτι δέ θυσιάζει τὸ ἀκριβὸ πρόνόμιό τῆς ἐλευθερίας τοῦ λόγου. Καὶ ὅτι θὰ μιλήσῃ ἐλεύθερα γιὰ ὅλα τὰ θέματα.

Στὴ συνέχεια, ὅμως, «αὐτοαναιρούμενος» καὶ «αὐτοανυψούμενος σὲ δικτάτορα» καταδιώκει καὶ θυσιάζει ὅλους ἐκείνους, πού τὸν πρόσεξαν καὶ θέλησαν νὰ τὸν ἀκολουθήσουν στὴ μεγάλη ἐκστρατεία του, γιὰ τὴν ἀποκατάστασι τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καὶ τὴν ἐπιβολὴ τοῦ σεβασμοῦ τοῦ δικαιώματος τῆς ἐλευθερίας τοῦ λόγου.

Ἡ πρακτικὴ, πού ἀκολουθεῖ ὁ κ. Χριστόδουλος γιὰ νὰ φιμώσῃ τοὺς κληρικούς, εἶναι τραγικὴ.

Τὰ μέλη τοῦ Ἱεροῦ Συνδέσμου Κληρικῶν Ἑλλάδος τόλμησαν νὰ διαμαρτυρηθοῦν γιὰ τὴν ἐξέλιξι, πού εἶχε ἡ ὑπόθεσι τοῦ Μητροπολίτου τοῦ Πεντηχάουζ Χρυσοστόμου. Καὶ ἀκριβῶς ἐπειδὴ τόλμησαν νὰ ἐκφραστοῦν καὶ νὰ διαμαρτυρηθοῦν, βρέθηκαν ὑπόλογοι καὶ ὑπόδικοι μπροστὰ στὴν ἐκκλησιαστικὴ Δικαιοσύνη. Μὲ ἀπόφασιν, πού τὴν προκάλεσε ὁ προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος τὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Σ.Κ.Ε. κλήθηκαν νὰ ἀπολογηθοῦν. Σάν νὰ

ἔκαναν κανένα φοβερό Κανονικὸ παράπτωμα. Σὰ νὰ πρόδωσαν τοὺς ὅρκους τοὺς καὶ τὶς Κανονικὲς ὑποχρεώσεις τοὺς.

Ἡ διαμαρτυρία τοῦ Ι.Σ.Κ.Ε.

Μεταφέρουμε μικρὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ τὴν ἐπίσημη διαμαρτυρία τῶν κληρικῶν μας, πού κλήθηκαν σὲ ἀπολογία ἐπειδὴ ἐκφράστηκαν ἐλεύθερα:

«Καταγγέλλουμε ὅτι ἐκ συστήματος διοργανώνεται ἐκστρατεία ὑπὸ τῆς Ἀνωτάτης Ἐκκλησιαστικῆς Διοικήσεως νὰ φιμωθεῖ καὶ νὰ σιωπήσῃ τὸ συλλογικὸ ὄργανο τοῦ Ἐφημεριακοῦ Κλήρου, δηλαδὴ ὁ Ἱερός Σύνδεσμος Κληρικῶν Ἑλλάδος (ΙΣΚΕ).

Ὅργανωμένα ἀπεστάλησαν ἑγγράφα-κλήσεις πρὸς ἀπολογίαν μελῶν τοῦ Δ.Σ. τοῦ ΙΣΚΕ διότι συλλογικά ὁ Ἱερός Σύνδεσμος ἐξέφρασε τὶς ἀπόψεις του μὲ ἐλεύθερη συνείδηση σχετικὰ μὲ τὴν δίκη καὶ τὴν ἐπιβολὴ τῆς ἀθώας ποινῆς τῆς μομφῆς στὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Ζακύνθου μὲ τὶς ἀντιευαγγελικὰ καὶ σκανδαλώδεις δηλώσεις του...

Δέν εἶναι δυνατὸ νὰ φανταστοῦν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία θέλει τὸ ἀντιπροσωπευτικὸ ὄργανο τῶν Κληρικῶν τῆς ἐστερημένο ἐλευθερίας λόγου, τὸ δικαίωμα τοῦ ὁποίου μετ' ἐπιτάσεως ἐσχάτως διακηρύσσετε...».

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς ἐνημέρωσης.

Ἰδιοκτῆτης: ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ.

Διεύθυνσι: 19011 Αὑλῶν Ἀττικῆς.

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ,

Ἰωαννίνων 6 Μοσχάτο.